ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (piata komora)

z 30. júna 2005 *

Vo veci C-165/03,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 234 ES, podaný rozhodnutím Landgericht Stuttgart (Nemecko) zo 7. apríla 2003 a doručený Súdnemu dvoru 10. apríla 2003, ktorý súvisí s konaním:

Mathias Längst,

za účasti:

SABU Schuh & Marketing GmbH,

Präsident des Landgerichts Stuttgart,

Bezirksrevisor des Landgerichts Stuttgart,

* Jazyk konania: nemčina.

SÚDNY DVOR (piata komora),

v zložení: predsedníčka piatej komory R. Silva de Lapuerta, sudcovia R. Schintgen (spravodajca) a J. Makarczyk,

generálny advokát: A. Tizzano,
tajomník: M.-F. Contet, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 25. novembra 2004,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

— pán Längst, osobne,

— Präsident des Landgerichts Stuttgart, v zastúpení: K. Ehmann, splnomocnený zástupca,

— Bezirksrevisor des Landgerichts Stuttgart, v zastúpení: G. Firnau, Bezirksrevisor,

— nemecká vláda, v zastúpení: W.-D. Plessing, splnomocnený zástupca,

— španielska vláda, v zastúpení: E. Braquehais Conesa, splnomocnený zástupca,

— Komisia Európskych spoločenstiev, v zastúpení: R. Lyal a K. Gross, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 18. januára 2005,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu smernice Rady 69/335/EHS zo 17. júla 1969 o nepriamych daniach z tvorby a navyšovania základného

imania (Ú. v. ES L 249, s. 25; Mim. vyd. 09/001, s. 11), zmenenej a doplnenej smernicou Rady 85/303/EHS z 10. júna 1985 (Ú. v. ES L 156, s. 23; Mim. vyd. 09/001, s. 122, ďalej len „smernica").

2 Tento návrh bol podaný v rámci sťažnosti podanej pánom Längst, štátnym notárom v obvode Oberlandesgericht Stuttgart, na príkaz Präsident des Landgerichts Stuttgart, jeho nadriadeného orgánu, proti vyúčtovaniu nákladov, ktoré sám vypracoval.

Právny rámec

Právna úprava Spoločenstva

3 Cieľom smernice 69/335, ako vyplýva z jej prvého odôvodnenia, je podporovanie voľného pohybu kapitálu, ktorý je považovaný za jednu zo základných podmienok vytvorenia hospodárskej únie, ktorej charakteristiky sú podobné charakteristikám vnútorného trhu.

4 V zmysle šiesteho odôvodnenia smernice 69/335 presadzovanie tohto cieľa s ohľadom na zdanenia zvýšeného základného imania vyžaduje, aby nepriame dane dovtedy platné v členských štátoch boli zrušené a aby namiesto nich boli na

spoločnom trhu vyberané dane iba raz a aby ich výška bola rovnaká vo všetkých členských štátoch.

5 Článok 4 ods. 1 tej istej smernice stanovuje:

„Nasledujúce transakcie budú podliehať kapitálovej dani:

a) vytváranie [založenie — *neoficiálny preklad*] kapitálového podniku;

b) konverzia na kapitálový podnik, firmu, združenie alebo právnickú osobu, ktoré nie sú kapitálovým podnikom;

c) zvýšenie kapitálu [základného imania — *neoficiálny preklad*] kapitálového podniku príspevkom aktív ľubovolného druhu;

d) zvýšenie kapitálu [základného imania — *neoficiálny preklad*] kapitálového podniku príspevkom aktív ľubovolného druhu, nie akcií kapitálu alebo aktív podniku, ale práv toho istého druhu ako majú členovia...

...“

6 Podľa článku 4 ods. 1 písm. e) až h) smernice 69/335 podlieha kapitálovej dani aj transfer z tretej krajiny do členského štátu výkonného centra manažmentu podniku alebo z tretej krajiny do členského štátu registrovaného úradu podniku alebo z členského štátu na iný členský štát.

7 V článku 4 ods. 2 smernice 69/335 sú uvedené viaceré transakcie, ktoré môžu podliehať kapitálovej dani.

8 Smernica 69/335 predpokladá vo svojom poslednom odôvodnení aj zrušenie ďalších nepriamych daní s rovnakými charakteristikami ako kapitálové dane alebo dane vyberané kolkom pri cenných papieroch, ktoré môžu mariť účel opatrení prijatých v tejto smernici. Dane, ktoré členské štáty nebudú uplatňovať, sú okrem iného vymenované v článku 10 smernice 69/335, ktorý uvádza toto:

„Okrem kapitálových daní členské štáty nebudú uplatňovať z hľadiska podnikov, firiem, združení alebo právnických osôb pracujúcich pre zisk [podnikajúcich na účelom dosiahnutia zisku — *neoficiálny preklad*] akékoľvek dane z hľadiska:

a) transakcií vzťahujúcich sa na článok 4;

b) príspevkov, úverov alebo ustanovení služieb, vyskytujúcich sa ako časť transakcií vzťahujúcich sa na článok 4 [alebo služieb poskytnutých v rámci transakcií uvedených v článku 4 — *neoficiálny preklad*];

c) registrácie alebo iných formalít požadovaných pred začatím podnikania, pre ktoré podnik, firma, združenie alebo právnická osoba pracujúca pre zisk [podnikajúca na účely dosiahnutia zisku — *neoficiálny preklad*] môže podliehať z dôvodu právnej formy."

9 Článok 11 smernice 69/335 stanovuje:

„Členské štáty nebudú podliehať nijakej forme zdaňovania pre akékoľvek:

a) vytváranie, vydávanie, prijímanie pre kvotáciu na burze, sprístupňovanie na trhu alebo pre obchody na burze, akcie alebo iné cenné papiere rovnakého typu alebo certifikáty reprezentujúce také cenné papiere, nech už sú vydané kýmkoľvek;

b) úvery vrátane vládnych obligácií navŕšených vydaním dlhopisov alebo iných obchodovateľných cenných papierov, nech už sú vydané kýmkoľvek, alebo

ľubovoľných formalít s tým súvisiacich alebo vytváranie, vydávanie, prijímanie pre kvotáciu na burze, vykonávanie dostupnosti na trhu alebo zaoberanie sa s takými dlhopismi alebo inými obchodovateľnými cennými papiermi."

10 Článok 12 ods. 1 smernice 69/335 stanovuje:

„Bez zreteľa na články 10 a 11 môžu členské štáty uvaliť:

a) dane na transfer cenných papierov, či už je to paušálna sadzba alebo nie;

...

e) dane platené spôsobom poplatkov alebo príspevkov;

..."

Vnútroštátna právna úprava

11 Podľa § 2 a nasledujúcich, ako aj podľa § 53 ods. 2 zákona o spoločnostiach s ručením obmedzeným (Gesetz betreffend die Gesellschaften mit beschränkter Haftung) z 20. apríla 1892 (RGBl. 477) v znení uplatniteľnom na konanie vo veci samej, rozhodnutie spoločníkov „Gesellschaft mit beschränkter Haftung" (spoločnosti s ručením obmedzeným, skrátene s. r. o.), ktorým sa mení spoločenská zmluva, vyžaduje osvedčenie notárom.

12 Z § 116 spolkového zákona o notároch (Bundesnotarordnung) z 24. februára 1961 (BGBl. 1961 I, s. 98) v znení uplatniteľnom na konanie vo veci samej (ďalej len „BNotO"), v spojení s § 3 ods. 2 krajinského zákona o súdnej právomoci v nesporových veciach (Landesgesetz über die freiwillige Gerichtsbarkeit) z 12. februára 1975 (GBl. s. 116), takisto v znení uplatniteľnom na konanie vo veci samej, vyplýva, že v obvode Oberlandesgericht Stuttgart takéto notárske osvedčenie môže vykonať nielen štátny notár, ale aj notár, ktorý vykonáva notársku činnosť ako slobodné povolanie.

13 Poplatky za notárske služby, ktoré si môžu notári účtovať, sú stanovené v spolkovom zákone o poplatkoch za úkony [Gesetz über die Kosten in Angelegenheiten der freiwilligen Gerichtsbarkeit (Kostenordnung)] z 26. júla 1957 (BGBl. 1957 I, s. 960) v znení uplatniteľnom na konanie vo veci samej (ďalej len „KostO"). Uvedené poplatky sa jednotne uplatňujú na celom nemeckom území a sú záväzné súčasne pre štátnych notárov, aj notárov vykonávajúcich notársku činnosť ako slobodné povolanie.

14 Štátni notári pôsobiaci v obvode Oberlandesgericht Stuttgart poberajú stály plat stanovený podľa rovnakých kritérií, aké platia pre ostatných úradníkov tejto

spolkovej krajiny, ktorý sa zvyšuje o variabilnú sumu zodpovedajúcu určitému podielu z poplatkov, ktoré za svoju činnosť účtujú. Na rozdiel od štátnych notárov pôsobiacich v obvode Oberlandesgericht Karlsruhe sú však oni samotní sú veriteľmi splatných poplatkov voči poplatníkom. Títo notári majú len odviesť určitú paušálnu časť uvedených poplatkov do Krajinskej verejnej pokladne. Táto je oprávnená uvedené poplatky vyberať len v prípade, ak neboli zaplatené napriek výzve.

15 Podľa § 156 ods. 1 KostO námietky voči vyúčtovaniu poplatkov vrátane poplatkov týkajúcich sa záväzku zaplatiť a realizovať doložky vykonateľnosti, musia byť podané formou sťažnosti na Landgericht, v ktorého obvode notár vykonáva svoj úrad. Pred vydaním rozhodnutia musí Landgericht vypočuť účastníkov a nadriadený orgán notára. Ak poplatník spochybňuje výpočet notárskych poplatkov vykonaný notárom, tento notár môže požiadať uvedený Landgericht, aby o tom rozhodol.

16 Paragraf 156 ods. 6 KostO stanovuje, že orgán, ktorému notár podlieha, môže v každom prípade notárovi uložiť dosiahnutie vydania rozhodnutia od Landgericht a podanie žaloby proti tomuto rozhodnutiu. Súdne rozhodnutie, ktoré z toho vyplynie, môže viesť k zvýšeniu vyúčtovania poplatkov.

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

17 Pán Längst, ako štátny notár osvedčil určité rozhodnutia týkajúce sa spoločnosti SABU Schuh & Marketing GmbH (ďalej len „SABU“). Príslušné náklady

a poplatky boli predmetom vyúčtovania vo výške 2 892,46 eur (ďalej len „vyúčtovanie").

18 Úkony, o ktorých osvedčenie išlo, boli zlúčenie obchodných podielov spoločnosti do jedného podielu, konverzia kapitálu a obchodných podielov uvedenej spoločnosti na eurá, zvýšenie kapitálu z vlastných zdrojov a zmena obchodného názvu spoločnosti.

19 V súlade s vyúčtovaním SABU malo uhradiť 2 493,50 eur, bez DPH, z dôvodu splatných poplatkov a nákladov za osvedčenie týchto úkonov. Táto suma zahŕňa poplatok „z rozhodnutia" vo výške 1 584 eur — z celkovej hodnoty 484 007 eur — zodpovedajúcej zvýšeniu kapitálu a zmene stanov spoločnosti. Z tejto sumy pripadá štátu 1 183,83 eur a notárovi 400,17 eur.

20 Domnievajúc sa, že uznesenie z 21. marca 2002, Gründerzentrum (C-264/00, Zb. s. I-3333) týkajúce sa štátnych notárov pôsobiacich v obvode Oberlandesgericht Karlsruhe sa rovnako vzťahuje na štátnych notárov pôsobiacich v obvode Oberlandesgericht Stuttgart, Präsident des Landgerichts Stuttgart považoval vyúčtovanie, pokiaľ ide o zvýšenie kapitálu a zmenu stanov spoločnosti, za odporujúce smernici 69/335. Uložil preto pánovi Längst, aby sa v rámci uplatňovania § 156 ods. 6 KostO obrátil na Landgericht Stuttgart s cieľom získať rozhodnutie o zákonnosti predmetného vyúčtovania a požiadal ho, aby znížil uvedené vyúčtovania na 1 465,66 eur.

21 Pán Längst sa podriadil tomuto príkazu a obrátil sa na Landgericht Stuttgart. Pred týmto súdom uviedol, že vyúčtovanie je odôvodnené a že KostO, ako aj BNotO mu neumožňujú upraviť poplatky na výšku, akú požaduje Präsident des Landgerichts Stuttgart. Okrem toho sa domnieva, že už citované uznesenie Gründerzentrum sa nevzťahuje na poplatky vyberané štátnymi notármi pôsobiacimi v obvode Oberlandesgericht Stuttgart.

22 Podľa vnútroštátneho súdu sa právna situácia štátnych notárov pôsobiacich v obvode Oberlandesgericht Stuttgart líši v dvoch ohľadoch od štátnych notárov dotknutých už citovaným uznesením Gründerzentrum. Jednak v obvode tohto Oberlandesgericht je možné využiť služby nielen štátnych notárov, ale aj notárov vykonávajúcich notársku činnosť ako slobodné povolanie, takže tieto poplatky neplynú povinne spolkovej krajine. Jednak právna úprava týkajúca sa pohľadávok z predmetných poplatkov je odlišná a zdôvodňuje iné riešenie. Na rozdiel od existujúcej situácie v obvode Oberlandesgericht Karlsruhe v obvode Oberlandesgericht Stuttgart je štátny notár totiž veriteľom vyberaných poplatkov. Až keď sú mu tieto poplatky zaplatené, tak z nich paušálnu časť odvádza verejnej pokladni. Táto môže len výnimočne priamo vyberať predmetné poplatky.

23 Za týchto okolností Landgericht Stuttgart rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:

„1. Majú sa v právnom systéme, aký je v účinnosti vo würtemberskej časti spolkovej krajiny Bádensko-Würtembersko (obvod Oberlandesgericht Stuttgart) — kde, na rozdiel od skutkových okolností, ktoré sú základom už citovaného

uznesenia... Gründerzentrum, môže byť notárska činnosť vykonávaná štátnymi notármi, ako aj notármi vykonávajúcimi túto činnosť ako slobodné povolanie, ktorí sú jedni ako druhí veriteľmi vyberaných poplatkov, až na to, že štátni notári sú povinní podľa krajinského zákona odvádzať paušálnu časť týchto poplatkov štátu, ktorý je ich zamestnávateľom a ktorý tieto príjmy využíva na krytie vlastných výdavkov — považovať poplatky vyberané štátnym notárom za vyhotovenie aktu týkajúceho sa úkonu spadajúceho do pôsobnosti smernice 69/335 za daň v zmysle tejto smernice?

2. V prípade kladnej odpovede budú predmetné poplatky vyňaté z kvalifikácie dane v zmysle smernice 69/335, pokiaľ sa štát vzdá nároku na svoju časť a v dôsledku toho prestane uplatňovať krajinskú právnu úpravu, podľa ktorej mu musí byť časť poplatkov odvádzaná?"

O právomoci Súdneho dvora

24 Pán Längst a Bezirksrevisor des Landgerichts Stuttgart vzniesli pochybnosti, pokiaľ ide o právomoc Súdneho dvora rozhodovať podľa článku 234 ES o návrhu na začatie prejudiciálneho konania, podanom v rámci konania začatého podľa § 156 ods. 6 KostO štátnym notárom na príkaz jeho nadriadeného orgánu. Podľa nich konanie, v rámci ktorého má vnútroštátny súd rozhodovať, nie je sporovým konaním v zmysle judikatúry Súdneho dvora (rozsudok z 19. októbra 1995, Job Centre, C-111/94, Zb. s. I-3361 a uznesenie z 22. januára 2002, Holto, C-447/00, Zb. s. I-735). Landgericht Stuttgart nemá rozhodnúť skutočný spor v zmysle tejto judikatúry.

25 V tomto zmysle treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry z článku 234 ES vyplýva, že vnútroštátne súdy sú oprávnené podať návrh na Súdny dvor len vtedy, ak na nich prebieha spor a pokiaľ majú o ňom rozhodnúť v rámci konania, ktoré má byť skončené rozhodnutím s charakterom súdneho rozhodnutia (pozri najmä uznesenia z 18. júna 1980, Borker, 138/80, Zb. s. 1975, bod 4; z 5. marca 1986, Greis Unterweger, 318/85, Zb. s. 955, bod 4, a uznesenie Holto, už citované, bod 17).

26 Z uplatniteľnej vnútroštátnej právnej úpravy, ako aj z upresnení poskytnutých vnútroštátnym súdom na žiadosť Súdneho dvora však vyplýva, že v rámci konania prebiehajúceho na vnútroštátnom súde boli všetky dotknuté osoby vypočuté a že účelom rozhodnutia, ktoré má byť prijaté, je vyriešenie sporu. Okrem toho toto rozhodnutie je napadnuteľné tak veriteľom, ako aj dlžníkom poplatkov, ktoré boli predmetom vyúčtovania a zakladá prekážku rozhodnutej veci voči všetkým dotknutým osobám, pokiaľ žiadna z nich nepodá odvolanie na Oberlandesgericht Stuttgart, pričom toto odvolanie môže byť založené len na právnej otázke a musí byť povolené vnútroštátnym súdom.

27 S ohľadom na túto charakteristiku nemožno účinne tvrdiť, že vo veci samej vnútroštátny súd nerozhoduje o spore a že rozhodnutie, ktoré má vydať, nemá charakter súdneho rozhodnutia.

28 Za týchto podmienok je opodstatnené určiť, že Súdny dvor má právomoc odpovedať na otázky, ktoré položil Landgericht Stuttgart vo svojom návrhu na začatie prejudiciálneho konania zo 7. apríla 2003.

O prípustnosti druhej otázky

29 V pripomienkach predložených Súdnemu dvoru účastníkmi konania vo veci samej, nemeckou a španielskou vládou, ako aj Komisiou Európskych spoločenstiev, bola spochybnená prípustnosť druhej otázky pre jej hypotetický charakter. Spolková krajina zatiaľ neupustila od vyberania svojej časti predmetných poplatkov a teda druhá otázka sa týka právnej situácie, ktorá ešte nenastala.

30 V tomto zmysle treba pripomenúť, že z ustálenej judikatúry vyplýva, že konanie zavedené článkom 234 ES je nástrojom spolupráce medzi Súdnym dvorom a vnútroštátnymi súdmi, prostredníctvom ktorého Súdny dvor poskytuje týmto súdom výklad práva Spoločenstva, ktorý je pre nich nevyhnutný pri riešení sporov, o ktorých majú rozhodovať (pozri najmä rozsudky zo 16. júla 1992, Meilicke, C-83/91, Zb. s. I-4871, bod 22, a z 5. februára 2004, Schneider, C-380/01, Zb. s. I-1389, bod 20).

31 V rámci tejto spolupráce len vnútroštátnemu súdu, ktorý rozhoduje spor a musí niesť zodpovednosť za prijaté súdne rozhodnutie, prislúcha posúdiť s ohľadom na osobitosti prerokovávanej veci nevyhnutnosť rozhodnutia o prejudiciálnej otázke pre vydanie vlastného rozsudku, ako aj náležitosť otázok položených Súdnemu dvoru. V dôsledku toho, ak sa položené otázky týkajú výkladu práva Spoločenstva, Súdny dvor je v zásade povinný rozhodnúť (rozsudok Schneider, už citovaný, bod 21 a citovaná judikatúra).

32 Súdny dvor však rovnako rozhodol, že mu za výnimočných okolností náleží skúmať podmienky, za akých sa vnútroštátny súd podal návrh s cieľom preveriť svoju vlastnú právomoc. Odmietnutie rozhodovať o položenej prejudiciálnej otázke je možné len vtedy, ak je zjavné, že požadovaný výklad práva Spoločenstva nemá žiaden vzťah k realite alebo predmetu sporu vo veci samej, ak ide o problém hypotetickej povahy, alebo aj vtedy, ak Súdny dvor nemá k dispozícii skutkové alebo právne podklady nevyhnutné na užitočné zodpovedanie otázok, ktoré sú mu položené (rozsudok Schneider, už citovaný, bod 22).

33 Duch spolupráce, v ktorom má byť konanie o prejudiciálnej otázke vedené, totiž znamená, že vnútroštátny súd berie ohľad na funkciu zverenú Súdnemu dvoru, ktorou je prispievanie k výkonu spravodlivosti v členských štátoch, a nie podávanie poradných stanovísk k všeobecným alebo hypotetickým otázkam (rozsudok Schneider, už citovaný, bod 23).

34 V danom prípade však z návrhu na začatie prejudiciálneho konania, ako aj z pripomienok predložených Súdnemu dvoru nemeckou vládou vyplýva, že zmena predmetnej vnútroštátnej právnej úpravy, ktorou by sa spolková krajina vzdala poberania časti poplatkov vyberaných štátnymi notármi za osvedčovanie úkonov patriacich do rozsahu pôsobnosti smernice 69/335 sa určite zamýšľa, ale ešte nebola prijatá. Z toho vyplýva, že právny rámec, ktorý je predmetom druhej položenej otázky, je hypotetický.

35 V dôsledku toho je opodstatnené určiť, že táto otázka nie je prípustná.

O prvej otázke

36 Svojou prvou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má smernica 69/335 vykladať v tom zmysle, že poplatky vyberané štátnym notárom za spísanie notárskej zápisnice osvedčujúcej úkon patriaci do pôsobnosti uvedenej smernice predstavujú daň v zmysle tejto smernice, ak v súlade s použiteľnou vnútroštátnou úpravou, jednak nie sú notármi oprávnenými k výkonu notárskej činnosti výlučne štátni notári a samotní notári sú veriteľmi predmetných poplatkov, jednak štátni notári sú povinní odvádzať časť uvedených poplatkov orgánu verejnej moci, ktorý tieto príjmy využíva na financovanie svojich úloh.

37 So zreteľom na užitočné zodpovedanie tejto otázky treba pripomenúť, že v bode 34 už citovaného uznesenia Gründerzentrum Súdny dvor rozhodol, že smernica 69/335 sa má vykladať v tom zmysle, že dlžné poplatky za vyhotovenie notárskej zápisnice osvedčujúcej úkon patriaci do pôsobnosti tejto smernice v systéme charakterizovanom skutočnosťou, že notári sú úradníkmi a že poplatky sú sčasti odvádzané orgánu verejnej moci, ktorý ich využíva na financovanie svojich úloh, v systéme, aký je platný v obvode Oberlandesgericht Karlsruhe, predstavujú daň v zmysle uvedenej smernice.

38 Keďže predmetný systém vo veci samej je v podstate totožný so systémom uvedeným v už citovanom uznesení Gründerzentrum, je potrebné skúmať, či rozdiely medzi systémom platiacim v obvode Oberlandesgericht Karlsruhe a systémom, ktorý platí v obvode Oberlandesgericht Stuttgart, na ktoré poukazuje vnútroštátny súd, môžu v danom prípade odôvodniť inú odpoveď na položenú otázku, ako bola daná v uvedenom uznesení.

39 Po prvé, čo sa týka tvrdenia, podľa ktorého predmetné poplatky vo veci samej nepripadajú nevyhnutne štátu, keďže notármi oprávnenými vykonávať notársku činnosť v obvode Oberlandesgericht Stuttgart nie sú výlučne štátni notári, ale rovnako aj notári vykonávajúci notársku činnosť ako slobodné povolanie či advokáti pôsobiaci aj ako notári, treba skonštatovať, ako vyplýva z bodu 13 už citovaného uznesenia Gründerzentrum, že systém, ktorý bol predmetom konania o prejudiciálnej otázke v uvedenej veci je podobný, keďže podľa oboch systémov jednak každý, kto potrebuje vyhotoviť notársku zápisnicu, sa môže obrátiť na akéhokoľvek notára, štátneho alebo vykonávajúceho notársku činnosť ako slobodné povolanie, ktorý vykonáva notársku činnosť na nemeckom území, a jednak takto vyhotovená notárska zápisnica musí byť uznávaná na celom tomto území.

40 Z toho vyplýva, že prvé tvrdenie uvedené vnútroštátnym súdom nemôže odôvodniť odlišné posúdenie predmetného systému vo veci samej v porovnaní so systémom, ktorý bol predmetom konania o prejudiciálnej otázke v už citovanom uznesení Gründerzentrum.

41 Po druhé, čo sa týka okolnosti, že notári vykonávajúci notársku činnosť v obvode Oberlandesgericht Stuttgart sú na rozdiel od svojich kolegov vykonávajúcich notársku činnosť v obvode súdu v Karlsruhe sami veriteľmi predmetných poplatkov, treba pripomenúť, ako to urobil generálny advokát v bode 40 svojich návrhov, že podľa ustálenej judikatúry notárske poplatky vyberané štátnymi notármi za úkon patriaci do pôsobnosti smernice 69/335 predstavujú daň podľa tejto smernice, keďže uvedené poplatky sú, aj keď len sčasti, odvádzané orgánu verejnej moci zamestnávajúcemu štátnych notárov a použité na financovanie jeho úloh (pozri najmä rozsudky z 29. septembra 1999, Modelo, nazývaný „Modelo I", C-56/98, Zb. s. I-6427, bod 23; z 21. septembra 2000, Modelo, nazývaný „Modelo II", C-19/99, Zb. s. I-7213, bod 23, a uznesenie Gründerzentrum, už citované, bod 34).

42 Z tejto judikatúry vyplýva, že pre kvalifikáciu poplatkov ako dane v zmysle smernice 69/335 nie je ani tak určujúca totožnosť ich vyberateľa či primárneho veriteľa ako

totožnosť ich konečného príjemcu. V už citovaných veciach Modelo I, Modelo II a Gründerzentrum tak boli tieto poplatky najprv vybrané štátnymi notármi, aby boli následne odvedené orgánu verejnej moci, ktorý uvedených notárov zamestnáva. Tento odvod a použitie uvedených poplatkov alebo ich časti sú určujúce pri kvalifikácii týchto poplatkov z hľadiska smernice 69/335.

43 Treba však uviesť, že ak je aj pravdou v konaní vo veci samej, že štátni notári sú veriteľmi predmetných poplatkov, nemení to nič na skutočnosti, že majú povinnosť odviesť časť uvedených poplatkov orgánu verejnej moci, od ktorého sú závislí, a že tento orgán uvedené sumy používa na financovanie svojich úloh.

44 Z toho vyplýva, že v tomto bode sa právna úprava, ktorá platí v obvode Oberlandesgericht Stuttgart príliš nelíši od tej, ktorú Súdny dvor posudzoval v už citovanej veci Gründerzentrum.

45 S ohľadom na tieto úvahy treba na prvú otázku odpovedať tak, že smernica 69/335 sa má vykladať v tom zmysle, že poplatky vyberané štátnym notárom za spísanie notárskej zápisnice osvedčujúcej úkon patriaci do pôsobnosti uvedenej smernice predstavujú daň v zmysle tejto smernice, ak v súlade s použiteľnou vnútroštátnou úpravou, jednak nie sú notármi oprávnenými na výkon notárskej činnosti výlučne

štátni notári a samotní notári sú veriteľmi predmetných poplatkov, jednak štátni notári sú povinní odvádzať časť uvedených poplatkov orgánu verejnej moci, ktorý tieto príjmy využíva na financovanie svojich úloh.

O trovách

46 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (piata komora) rozhodol a vyhlásil:

Smernica Rady 69/335/EHS zo 17. júla 1969 o nepriamych daniach z tvorby a navyšovania základného imania, zmenená a doplnená smernicou Rady 85/303/EHS z 10. júna 1985, sa má vykladať v tom zmysle, že poplatky vyberané štátnym notárom za spísanie notárskej zápisnice osvedčujúcej úkon patriaci do pôsobnosti tejto smernice v platnom znení predstavujú daň v zmysle uvedenej smernice, ak v súlade s použiteľnou vnútroštátnou úpravou, jednak nie sú notármi oprávnenými k výkonu notárskej činnosti výlučne štátni notári a samotní notári sú veriteľmi predmetných poplatkov, jednak štátni notári sú povinní odvádzať časť uvedených poplatkov orgánu verejnej moci, ktorý tieto príjmy využíva na financovanie svojich úloh.

Podpisy